

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Johanou Jandusovou ve věci

žalobce: **N. S. T.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
hlášeným pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025, č. j. OAM-421/ZA-ZA11-HA15-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- 1. Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2025, č. j. OAM-421/ZA-ZA11-HA15-2025 (dále „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“). Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Obsah napadeného rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále „ČR“) žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále „Vietnam“), národnosti kinh, bez náboženského či politického přesvědčení. Je ženatý a má dvě děti, přičemž manželka i děti žijí ve Vietnamu. K cestě na území ČR popsal, že v roce 2019 odcestoval z Vietnamu na pracovní vízum do Rumunska, ve kterém pobýval přibližně dva roky. Následně odjel do Německa, kde setrval nelegálně do ledna 2025 a poté přicestoval do ČR. V žádném jiném státě Evropské unie (dále „EU“) nepobýval. Současně upřesnil, že kromě rumunského pracovního víza neměl a nemá v žádném členském státě EU jiná víza a tato žádost o mezinárodní ochranu je jeho první žádostí. Dále doplnil, že je zdravý, že proti němu nebylo vedeno trestní stíhání a nebyl odsouzen v zahraničí ani v ČR. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že by chtěl zůstat v ČR, aby zde pracoval, mohl splácet dluhy a pomáhat rodině. Výslovně také potvrdil, že jiné důvody pro podání žádosti nemá.
3. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 24. 4. 2025. Při pohovoru zopakoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal, aby mohl na území ČR pracovat, splácet dluh ve Vietnamu a finančně podporovat svoji rodinu. K tomu doplnil, že ČR má rád a je zde hezké prostředí. Dále uvedl, že jeho rodina ve Vietnamu je v pořádku a nemá problémy. Osoby blízké v současné době v ČR ani v EU nemá. Za jeho rozhodnutím opustit Vietnam byly dluhy, které již nezvládal splácet. Dle žalobce jde o tzv. „černé půjčky“, ke kterým má ve své vlasti pouze ručně psané záznamy. S věřiteli není nijak v kontaktu a nejsou dohodnuti na dalším plánu splácení půjčky. Přibližně půl roku před pohovorem měli věřitelé navštívit jeho manželku doma a vyhrožovat jí, že fyzicky ublíží dětem. Manželka se podle žalobce na policii neobrátila, protože se bála pomsty věřitelů. Žalobce současně uvedl, že jeho rodina je jinak v pořádku. Od popsaného incidentu se již žádný další neodehrál. Manželka si také přivydělává a dluh splácí. Žalobce naopak aktuálně nepracuje, je vědom toho, že jako žadatel o azyl zde nesmí po dobu šesti měsíců pracovat. Ve Vietnamu jinak žalobce neměl kromě dluhů žádné jiné problémy, nebyl tam trestně stíhán ani odsouzen. Nicméně si neumí představit, jaká by byla jeho situace po návratu do vlasti.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil důvody sdělené žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž vycházel především z výpovědi žalobce a informací shromážděných během správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv z 4. 6. 2024 („informace OAMP“) a informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 k č. j. MV-602-1/OAM-2025, půjčky úvěry a lichva („informace MZV“).

5. Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící pro udělení azylu podle § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce totiž netvrdil pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani odůvodněný strach z pronásledování z některého z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu. Důvodem žádosti byla podle žalovaného snaha žalobce legalizovat pobyt v ČR, pracovat zde, splácet dluhy a podporovat rodinu. Institut azylu nicméně neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR. Ve vztahu k tvrzeným obavám z věřitelů žalovaný uvedl, že jde o jednání soukromých osob související s vymáháním dluhu, tedy o důvod ekonomické povahy. Současně konstatoval, že žalobce ani jeho manželka se kvůli výhrůžkám neobrátili na příslušné orgány ve Vietnamu, a nelze proto uzavřít, že by vietnamské orgány nebyly schopny nebo ochotny poskytnout jim ochranu. Z informace MZV ČR podle žalovaného plyne, že občané Vietnamu mají možnost domáhat se ochrany své osoby a práv u příslušných státních orgánů. S ohledem na uvedené žalovaný neshledal, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, které by bylo důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný dále neshledal podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 či § 14b zákona o azylu. Žádosti nevyhověl ani ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu, kdy konstatoval, že při zohlednění rodinné, sociální a ekonomické situace žalobce, jakož i důvodů, pro které podal žádost o mezinárodní ochranu, lze uzavřít, že případ žalobce není případem zvláštního zřetele hodným.

Shrnutí podání účastníků

6. Ačkoli žalobce formálně napadl rozhodnutí v plném rozsahu, konkrétní žalobní argumentace směřuje pouze proti závěrům žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona.
7. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalobce namítá nesprávné právní posouzení věci. Uvedl, že v případě návratu do Vietnamu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to ze strany věřitelů, kteří již vyhrožovali jeho manželce a dětem (konkrétně vyhrožovali, že dětem ublíží, pokud žalobce nebude dluh splácet). Podle žalobce nelze za dané situace spravedlivě požadovat, aby se on nebo jeho rodina obrátili na policii, neboť mají důvodnou obavu z další odvety věřitelů. Dle žalobce nadto z provedeného dokazování nevyplývá, že by státní orgány ve Vietnamu byly schopny zabránit nebezpečí, jež žalobci a jeho rodině hrozí. Je naopak notoriitou, že nelegální půjčky jsou ve Vietnamu rozšířené, jejich postih je obtížný a dlužníci i jejich rodiny bývají vystaveni vydírání a pronásledování. V této souvislosti žalobce poukázal na zprávu nazvanou Country policy and information note: fear of illegal moneylenders, Vietnam, February 2025 (dostupná na webových stránkách vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska: <https://www.gov.uk>, [Country policy and information note: fear of illegal moneylenders, Vietnam, February 2025 \(accessible\) - GOV.UK](https://www.gov.uk/country-policy-and-information-note-fear-of-illegal-moneylenders-vietnam-february-2025)), ze které má vyplývat, že úvěry od nelicencovaných subjektů jsou ve Vietnamu široce dostupné, smlouvy nejsou uzavírány písemně, spotřebitelé nejsou seznamováni s jejich právy a povinnostmi; jedná se o rozšířený problém. Vietnamské úřady se snaží lichvu aktivně stíhat, ale pro nedostatek důkazů to není možné. Dlužníci a jejich

rodiny jsou často vystaveni vydírání a pronásledování. Z toho pak žalobce dovozuje, že vietnamské orgány nejsou schopny zajistit účinnou ochranu před jím tvrzeným nebezpečím ze strany soukromých věřitelů.

8. Ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu žalobce namítl nesprávné právní posouzení a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že žalovaný při úvaze o udělení humanitárního azylu dostatečně nezohlednil jeho obavy z návratu do Vietnamu a z možného jednání věřitelů vůči němu i jeho rodině.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce uváděl toliko ekonomické důvody své žádosti a že samotná existence dluhu ani obavy z věřitelů nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný si pak pro účely rozhodnutí opatřil relevantní a aktuální informace o zemi původu, o které opřel své skutkové závěry. Žalobce přitom k neschopnosti nebo neochotě vietnamských orgánů poskytnout mu ochranu nic bližšího netvrdil, přestože povinnost vyličit azylový příběh jde právě za žalobcem. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) je nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán ve věci uvažoval a proč rozhodl právě daným způsobem; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána zejména tehdy, není-li zřejmé, proč rozhodující orgán nepovažoval stěžejní argumentaci účastníka za důvodnou a v čem konkrétně její nesprávnost spatřoval (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Rozšířený senát NSS pak dovodil, že soud je oprávněn zrušit správní rozhodnutí i pro nenamítané vady řízení tehdy, brání-li tyto vady přezkumu v rozsahu žalobních bodů (usnesení NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel, jaké podklady si opatřil a jaké závěry z nich učinil. Žalovaný popsal žalobcův azylový příběh, vyložil, proč v něm neshledal azylově relevantní tvrzení ve smyslu § 12 zákona o azylu, vyjádřil se k povaze žalobcem tvrzených obav z věřitelů, posoudil možnost ochrany ze strany vietnamských orgánů a vyložil i své závěry ve vztahu k § 14 a § 14a zákona o azylu. Skutečnost, že se žalobce s těmito závěry neztotožňuje, sama o sobě nepřezkoumatelnost nezakládá.
13. Ve vztahu k námitkám směřujícím proti neudělení doplňkové ochrany soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové stránce setrval a uváděl důvody převážně ekonomické. Sam výslovně uvedl, že žádost podal proto, aby mohl v ČR pracovat, splácet dluh a finančně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

podporovat rodinu. Žalovaný proto nepochybil, pokud tento motiv označil za jádro žalobcovy žádosti. Rozhodovací praxe NSS je dlouhodobě ustálena v tom, že ekonomické důvody samy o sobě nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. NSS v usnesení ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 Azs 172/2014-26, výslovně uvedl, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR a že námitky týkající se chudoby, dluhů, horších výdělkových poměrů či obav z věřitelů nelze bez dalšího považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Obdobně NSS v usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, zdůraznil, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

14. NSS se pak opakovaně zabýval i otázkou, zda lze za důvod pro udělení mezinárodní ochrany považovat hrozbu újmy ze strany žadatelových věřitelů v případě návratu do země původu, a to konkrétně též do Vietnamu. V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, dovodil, že pronásledování i vážná újma mohou hrozit jak ze strany státu, tak ze strany nestátních původců – soukromých osob. V kontextu § 2 odst. 6 zákona o azylu pak lze na soukromé osoby jako na původce vážné újmy hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, či usnesení NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41). Žalobce ani jeho manželka ochrany ve státě původu nevyužili. Nedůvěra žalobce ve státní orgány země původu, resp. subjektivně pociťovaná obava z možné odvety ze strany věřitelů dle soudu neodůvodňuje absolutní rezignaci na využití dostupných prostředků ochrany.
15. Obdobnou úvahu předestřel konec konců i žalovaný v napadeném rozhodnutí. V této souvislosti si obstaral podklady, které tento závěr nepřímou podporují. Konkrétně informace MZV ČR ze dne 21. 1. 2025 popisuje právní prostředky, kterými se lze bránit v případě neúměrně vysokého úroku za poskytnuté úvěry. Soud přitom konstatuje, že tyto podklady splňují požadavky, které na ně klade judikatura (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Žalobce, resp. jeho zástupce se nicméně k seznámení s podklady, které jsou součástí správního spisu, nedostavil, přestože mu bylo předvolání řádně doručeno. Lze tedy konstatovat, že žalobci tak byla opakovaně dána možnost doložit konkrétní, azylově relevantní skutečnosti, této možnosti však nevyužil. Tvrzenou újmu hrozící ze strany třetích osob, spočívající v násilných vymáhacích praktikách věřitelů, nikterak neprokázal. Přitom podklady, z nichž žalovaný vycházel, obsahují jednoznačnou informaci o tom, že ve Vietnamu jsou půjčky načerno nežádoucí a nelegální, Vietnam má vytvořenu příslušnou legislativu v občanskoprávní i trestněprávní oblasti a že se lze bránit v občanském soudním řízení nebo může jít i o trestný čin lichvy, přičemž dlužník se může obrátit na orgány činné v trestním řízení, aniž by byl sám postižen. Žalovaný tedy shromáždil dostatek podkladů, na jejichž základě posoudil žádost žalobce v souladu s citovanou judikaturou. Žalobce pak nenabídl žádné konkrétní individuální okolnosti, které by ve spojení s touto informací vedly k závěru, že právě jemu nebo jeho rodině by taková ochrana byla odepřena nebo by byla zjevně neúčinná.

16. Na uvedeném pak nemůže nic změnit ani výše označená zpráva, na kterou žalobce odkázal v žalobě, aniž by tuto zprávu soudu spolu s žalobou předložil či ji navrhl k důkazu. Předně soud konstatuje, že dle žalobních tvrzení z této zprávy vyplývá to, že úvěry od nelicencovaných subjektů jsou ve Vietnamu široce dostupné, smlouvy nejsou uzavírány písemně, spotřebitelé nejsou seznamováni s jejich právy a povinnostmi; jedná se o rozšířený problém. Vietnamské úřady se snaží lichvu aktivně stíhat, ale pro nedostatek důkazů to není možné. Dlužníci a jejich rodiny jsou často vystaveni vydírání a pronásledování. Tato tvrzení sama o sobě nicméně nikterak nerozporují výše uvedená zjištění žalovaného ani soudu nebrání aplikovat v posuzovaném případě závěry NSS citované výše.
17. Soudu je nicméně označená zpráva známa z úřední činnosti, stejně jako žalovanému, který opatřil její plný předklad do českého jazyka a vychází z jejího obsahu ve skutkově obdobných věcech. Soud disponuje i tímto překladem, přičemž ověřil, že odpovídá autentickému znění zprávy, jež byla vyhotovena v anglickém jazyce. Jelikož je obsah této zprávy znám oběma účastníkům řízení, a žalovaný tak měl možnost se k jejímu obsahu vyjádřit, založil soud kopii překladu této zprávy do soudního spisu s přihlédl k jejímu obsahu i při posouzení této věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Z obsahu zprávy nicméně nezjistil nad rámec výše uvedených zjištění nic podstatného. Zpráva sice připouští, že pokud se lidé ocitnou v situaci, kdy nejsou schopni splácet půjčku od osob, jež mají vazby na zločinecké gangy, mohou být tito lidé (včetně jejich rodin) vystaveni šikaně, vyhrožování, únosům a násilí. Obecně však lze dle zprávy konstatovat, že u lidí, kteří nesplátí nezákonnou půjčku, je nepravděpodobné, že by utrpěli vážnou újmu od nestátních aktérů. Je přitom na dotyčné osobě, aby prokázala opak (což se žalobci v posuzovaném případě nepodařilo – viz odst. 15 výše). Konečně ze zprávy vyplývá, že ve Vietnamu existuje funkční systém trestní justice pro odhalování, stíhání a trestání činů, které se rovnají perzekuci či způsobení vážné újmy, přičemž tento systém justice je obecně přístupný. Je proto pravděpodobné, že osoba, která se bojí zločinného státního či nestátního aktéra, získá touto cestou od státu ochranu.
18. Konečně soud stran intenzity tvrzené újmy poukazuje na výpověď samotného žalobce, který uvedl, že od jím popisovaného incidentu, kdy měli věřitelé vyhrožovat jeho rodině a který se měl odehrát někdy v říjnu 2024, se již žádný další neodehrál. Manželka si aktuálně přivydělává a dluh splácí. Žalobce naopak aktuálně nepracuje. Již tato výpověď do jisté míry zpochybňuje skutečné nebezpečí vážné újmy, které dle tvrzení žalobce a jeho rodině v zemi původu hrozí, neboť spíše nasvědčuje tomu, že manželka žalobce i bez jeho přispění situaci je schopna řešit, resp. že popsáný incident, za předpokladu, že se skutečně udál, byl svou povahou ojedinělý excés.
19. S ohledem na vše výše uvedené nepovažuje soud námitku nedostatečného posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákon o azylu, zejména v souvislosti s výhružkami ze strany soukromých věřitelů, za důvodnou.
20. Nedůvodná je rovněž námitka směřující proti neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Soud na prvním místě konstatuje, že s účinností od 1. 10. 2025 již není možné žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu udělit, neboť tento postup vyloučila novela k zákonu o azylu provedená zákonem č. 314/2025 Sb. Podle čl. II bodu 1 tohoto zákona platí, že *„[v] řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu“. Bod 9 téže novely pak stanoví, že [v] řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl. Pro úplnost nicméně soud konstatuje, že NSS v usnesení ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 144/2017-36, výslovně dovodil, že cizincem tvrzená obava z věřitelů není okolností, na základě které by mu měla být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. Nadto dle soudu nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že žalovaný jeho osobní situaci a obavy v rámci své úvahy o možném udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu pominul. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný přihlížel k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, k jeho věku i zdravotnímu stavu a uzavřel, že nejde o případ hodný zvláštního zřetele. Tato úvaha je stručná, avšak srozumitelná a přezkoumatelná a v kontextu skutkových okolností věci nevykazuje libovůli ani vybočení z mezí správního uvážení.

21. Soud proto shrnuje, že žalobce ve správním řízení tvrdil toliko důvody ekonomické a obavu ze soukromých věřitelů v souvislosti s nesplaceným dluhem. Takto vymezený skutkový stav neodpovídá zákonným podmínkám pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu ani pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný si opatřil dostatečné podklady, žalobcův případ individualizovaně posoudil a své závěry přezkoumatelně odůvodnil.

Závěr a náklady řízení

22. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodné a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. dubna 2026

Johana Jandusová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.